

κλεισθῆ εἰς ὠρισμένον τινὰ χρόνον ἐντὸς τῆς περιόδου τοῦ θερισμοῦ, ἢ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος, ἡ Γραφή δὲν παρέχει ἡμῖν τὴν ἀκριβῆ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ χρονολογίαν καίτοι δὲ μετὰ τὴν μεγάλην περίοδον τῆς θλίψεως θέλει λάβει χώραν μεγάλη μετατροπὴ τοῦ δημοσίου φρονήματος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχομεν νύξιν ὅτι τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων θέλει ἐπικρατήσῃ εἰμὴ ἀφοῦ λήξῃ τελείως ἡ περίοδος τοῦ Θερισμοῦ. Ἔχομεν ὁμως σαφῆ ὑπαινιγμὸν ὅτι ἡ θύρα θέλει κλείδει κατὰ τῆς τελευταῖον ἀκριβῶς τρόπον, τὸν ὅποιον ἀνεφέρομεν, διότι, πρὶν τελείως ἀνατεῖλει ἡ Χιλιετὴς ἡμέρα, προειδοποιούμεθα περὶ σκοτεινῆς νυκτός, ἣτις θέλει ἐπέλθει, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θὰ δύνηται νὰ ἐργάζεται. — Ἡ πρώτη ἔρχεται, ἢ ἦλθεν, ἔτι καὶ ἡ νύξ. — Ἡσα. κα'. 12. "Ὁρα ἐπίσης Τόμον Βον, Κεφ. Η.

Ἡ εἰς ἡμᾶς ἀνοιχθεῖσα στενὴ ὁδὸς ἐν τῷ προνομίῳ καὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νὰ συνεργασθῶμεν ἐν τῷ παρόντι μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διὰ ἐκδηλώσωμεν τὸ πνεῦμα τῆς πραότητος, τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως Αὐτοῦ εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν Αὐτοῦ, θέλει στοιχίσει ἡμῖν γηϊνοὺς ζημίας καὶ μειονεκτήματα διὰν παρουσιασθῶμεν ὑπέρμαχοι τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἀληθειῶν τὰς ὁποίας Αὐτὸς ἀνέδειξε, τοῦτο θὰ καταστήσῃ ἡμᾶς, ἵνα τὸ ἐλάχιστον εἴπωμεν, λίαν ἀντιδημοτικούς. Ὡς ἐπίσης ὁπόταν αἱ προσπάθειαι ἡμῶν ὅπως τιμήσωμεν τὸ ὄνομα Αὐτοῦ καὶ ἀγαθοποιήσωμεν τοὺς πλησίον ἡμῶν διὰ τῆς ἀληθείας, κάμνοντες ὥστε νὰ λάμπῃ τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν αὐτῶν, θέλουσι φέρει ἐφ' ἡμῶν ὄνειδος, παρεξηγήσεις καὶ διωγμοὺς ὑπὸ παντοίας μορφάς. Ἐὰν δὲ, ὡς εἶδομεν, ἡ ἀνοιγεῖσα στενὴ ὁδὸς σημαίνῃ τὸ προνόμιον τοῦ οὕτω πιστῶς θυσιάσειν μέχρι θανάτου, ἐπὶ οἰαδήποτε δαπάνῃ, ἔπεται ὅτι τὸ κλείδιμον πάσης τοιαύτης εὐκαιρίας πρὸς τοιαύτην συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν διακοινωνίαν καὶ τὰ παθήματα, ἣθελεν εἶσθαι τὸ κλείδιμον τῆς θέρας, ὁ ἀποκλεισμός τῆς στενῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν καὶ συγκοινωνίαν, διότι τὸ νὰ συμβασιλεύσωμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς πιστότητος ἡμῶν ἐν τῇ

ὑπηρεσία Αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, σημαίνει συμπάσχειν μετ' Αὐτοῦ. — Ρωμ. γ'. 17, σι'. 8.

Τὸ συμπάσχειν δὲ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶδομεν ὅτι, δὲν εἶναι τὰ συνήθη παθήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι κοινὰ εἰς πάντας τοὺς ἐν τῇ πεπιτωκνίᾳ καταστάσει ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοιαῦτα παθήματα ὁποῖα εἰσιν ἄμεσα ἀποτελέσματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον, τοῦ ἀκολουθεῖν τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, συνηγοροῦντες ὑπὲρ ἀντιδημοτικῶν ἀληθειῶν καὶ ἐκπομπεύοντες δημοφιλεῖς πλάνας. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ αἷτια τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοιαῦται ἔσονται αἱ ἀφορμαὶ τῶν διωγμῶν, παθημάτων καὶ ζημιῶν, πάντων τῶν ἀκολουθούντων εἰς τὰ βήματα Αὐτοῦ. Οὗτοι θὰ ἔχωσιν ἤδη συγκοινωνίαν εἰς τὰ παθήματα Αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ λογισθῶσιν ἄξιοι νὰ γείνωσι κοινωνοὶ τοῦ βραβείου τῆς τοιαύτης εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθείας πιστότητός των. Τὸ τοιοῦτον καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐσήμαινε αὐτοθυσίαν, κόπους καὶ ὑπομονὴν ὄνειδισμῶν ἐν τῷ σπείρειν καὶ ποτίζειν τὸν σπόρον τῶν διδαγμάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤδη, εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, σημαίνει πάλιν παρομοίαν πιστότητα καὶ καρτερίαν ἐν τῷ νῦν ἐνεργουμένῳ ἔργῳ τοῦ θερισμοῦ, καὶ μέχρι τοῦ σημείου ἀκόμη τὸ νὰ θυσιάσωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, εἰὰν τὸ τοιοῦτον ἤθελε καταστῆ ἀναγκαῖον νὰ γείνη διὰ τῆς καταναλώσεως ταύτης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Δεσπότου, θνήσκοντες καθημέραν, ἢ διὰ μᾶλλον ἀποτόμου μαρτυρικοῦ θανάτου.

Ἡ ἀξιότης τῆς μεμνηστευμένης παρθένου ἐκκλησίας ὅπως γείνη ἢ νύμφη, ἢ γυνὴ τοῦ Ἄρνιου, δὲν συνίσταται ἀπλῶς εἰς τὸ ἀναμάρτητον αὐτῆς, καίτοι θέλει εἶσθαι ἀγία καὶ «ἄμωμος», — «μὴ ἔχουσα σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων» (Ἐφεσ. ε'. 27), ὡς γενομένη λευκοτέρα χιόνος ἐν τῇ μεγάλῃ πηγῇ τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἀγάπης, τῆς ἀξίας τοῦ Λυτρωτοῦ αὐτῆς. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀπαραίτητον διὰ πάντας ὅσοι ἤθελον λογισθῆ ἄξιοι τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπὶ οἴουδῆποτε ἐπιπέδου Ἄλλὰ διὰ νὰ γείνη νύμφη τοῦ Ἄρνιου, αὕτη οὐχὶ μόνον ἀνάγκη νὰ εἶναι παρθένος τὴν ἀγνότητα, καὶ ἐνταυτῷ ἀπηλλαγμένη πάσης ἐφαμάρτου ἐρωτοτροπίας ἢ φιλαρεσκείας μετὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀνάγκη νὰ εἶναι πλεον τι, πολὺ

πλέον τούτου. Αὕτη ἀνάγκη τὰ εἶναι τόσον στενῶς ὁμοία πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τόσον στενῶς ν' ἀκολουθῆ τὰ βήματα καὶ τὰς βουλὰς Αὐτοῦ, ὥστε νὰ πάθῃ χάριν Αὐτοῦ, νὰ μαρτυρήσῃ ὡς Αὐτὸς οὗτος ἐμαρτύρησε, καὶ χάριν ἀκριβῶς τῶν ἰδίων ἀρχῶν τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης. Αὕτη πρέπει ν' ἀποδείξῃ ὅτι κατέχεται ἀπὸ ἀγάπην καταναλίσκουσαν διὰ τὸν Νυμφίον, καὶ ἀκάματον ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ὄνομα καὶ τὰς ἀρχὰς Αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρόθυμος νὰ καταφρονηθῆ καὶ ἀπορριφθῆ ὑπὸ τῶν κοσμικῶν, ὡς αὐτὸς κατεφρονήθη καὶ ἀπερρίφθη, ἕνεκεν ὑπακοῆς εἰς τὰς διδασκαλίας Αὐτοῦ.

Ὅπως ἀναπτύξῃ καὶ ἐκδηλώσῃ τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα, ἀνάγκη νὰ δοκιμασθῆ ποικιλοτρόπως. Ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτῆς, ἡ ὑπομονὴ καὶ καρτερία αὐτῆς, καὶ ἡ πρὸς τὸν Κύριον πιστότης τῆς, ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ δοκιμασθῶσιν. Ἐκεῖνοι δὲ μόνον, οἵτινες ἀναπτύσσονται οὕτω καὶ δοκιμάζονται, καὶ διὰ τῆς δοκιμασίας ἀποδεικνύονται πιστοί, θὰ οἰκειοποιηθῶσι καὶ ἀναγνωρισθῶσι παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς ἡ Νύμφη καὶ οἱ συγκληρονόμοι Αὐτοῦ, οἱ κληρονόμοι τῶν πάντων. Ὡς εἶναι γεγραμμένον, «*Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο (ὁ Κύριος) τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτὸν*» — Οὕτως, ὀρθῶς ἐννοουμένη, πᾶσα δοκιμασία τῆς πιστότητος ἡμῶν δέον νὰ γίνηται μετὰ χαρᾶς ἀποδεκτῆ ὡς νέα εὐκαιρία ὅπως ἀποδείξωμεν εἰς τὸν Νυμφίον τὸ βάθος καὶ τὴν ἔντασιν τῆς ἡμετέρας ἀγάπης, καὶ ὡς ἄλλη ἀπόδειξις τῆς ἀξίας τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, καὶ τῆς ὑποσχεθείσης ἀνυψώσεώς μας. Ὅσοι μέλλουσι νὰ γείνωσι κοινωνοὶ μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δόξαν δὲν πρέπει μόνον νὰ εἶναι κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοί, ἀλλ' ὡσαύτως πιστοί, μέχρι θανάτου. — Ἀποκλ. ιζ'. 14.

Οὕτως ὄθεν, ἡ θύρα τῆς εὐκαιρίας τοῦ ν' ἀσχοληθῶμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, θέλει κλείσει διὰ «*ἔλθῃ ἡ νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι*». Πάντες δὲ ὅσοι δὲν ἔχουσι προηγουμένως ἀναπτύξει τὸν ἀπαιτούμενον χαρακτήρα διὰ πιστῆς ὑπη-

ρεσίας, καὶ δὲν ἀπέδειξαν τὴν ἑαυτῶν συμπάθειαν, ἀφοσίωσιν, ἀγάπην καὶ ζῆλον διὰ τὸν Κύριον καὶ τὴν ἀλήθειαν Αὐτοῦ (Ματθ. ι'. 37. Μάρκ. η'. 38), θὰ εὐρωσι τότε δι εἶναι λίαν ἀργὰ νὰ πράξωσιν οὕτως. Ὡς δὲ ἐν τῇ παραβολῇ παρίσταται, οὗτοι θ' ἀποδειχθῶσι τότε δι εἶναι μωραὶ παρθένοι, ὡς ἀφήσαντες νὰ τοῖς διαφύγη ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξος εὐκαιρία τοῦ νὰ συμπάθωσι μετ' Αὐτοῦ καὶ χάριν Αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔχαιρον δι θὰ συμβασιλεύσωσι. Μετὰ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τῆς κλείσεως τῆς θύρας, ὁ παρὰ Θεοῦ προσρισθεὶς πλήρης ἀριθμὸς πρὸς καταρτισμὸν καὶ συμπλήρωσιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔχη πλέον κληθῆ, ἐκλεχθῆ καὶ διὰ τῶν δοκιμασιῶν θὰ ἀποδειχθῶσι πιστοὶ — σύμμορφοι τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. (Ρωμ. η'. 29). Ὁ θερισμὸς θὰ ἔχη παρέλθει, τὸ θέρος τῆς εὐνοίας θὰ ἔχη τελειώσει, καὶ ὅ,τι θὰ ἀπομένη θὰ εἶναι ἡ καῦσις τῶν ζιζανίων, πρὸς ἐκκάθαρσιν τοῦ ἀγροῦ (τῆς ἀνθρωπότητος), καὶ πλήρη αὐτοῦ ἐτοιμασίαν διὰ τὴν μᾶλλον μεγαλειτέραν σπορὰν τοῦ χιλιετοῦς αἰῶνος.

Ἡ ἐπέλευσις τῆς νυκτὸς ταύτης θέλει θέσει τέρμα, προδήλως, εἰς πᾶσαν περαιτέρω ἐργασίαν πρὸς διάδοσιν τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία ἀλήθεια, παρεξηγουμένη παρὰ τοῦ δημοσίου ἐν γένει, θέλει πιθανῶς κατηγορηθῆ ὡς οὔσα ἡ ἀφορμὴ μεγάλου μέρους τῆς τότε μέλλούσης νὰ ἐπικρατήσῃ ἀναρχίας καὶ συγχύσεως, ἀντὶ νὰ θεωρηθῆ ὑπὸ τὸ ἀληθὲς αὐτῆς φῶς, ὡς οὔσα ἡ προδήλωσις τοῦ θείου νοῦ καὶ τῆς θείας ἀποκαλύψεως περὶ τῶν μελλουσῶν θλίψεων τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀληθῶν αὐτῶν αἰτίων: Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐλπίζωμεν δι ἡ παρέλευσις τῆς νυκτὸς, καὶ τὸ κλείσιμον τῆς θύρας, θέλουσιν εἶσθαι αἰφνίδια γεγονότα, ἀλλ' ὅτι θέλουσιν εἶσθαι μᾶλλον βαθμιαῖα προσκόμματα καὶ ἐμπόδια καὶ τερμάτισις τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ.

Ὁ παρὼν καιρὸς εἶναι ἐποχὴ διὰ τὴν σφράγισιν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μειωπων αὐτῶν, πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς θυέλλης τῆς θλίψεως (Ἀποκλ. ζ'. 3) πᾶσα δὲ φρόνιμος παρθενοσ δέον νὰ κατανοήσῃ τὸ προνόμιον τῆς παρουσίας ἡμέρας, διὰ τε τὴν σφράγισιν τῆς διανοίας αὐτοῦ διὰ τῆς παρουσίας ἀληθείας, ὡς ἐπίσης διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ἑαυτοῦ εἰς τὸ

ἔργον τοῦ θερισμοῦ πρὸς σφράγισιν ἄλλων ἐκ τῆς τάξεως τοῦ οἴτου, καὶ περισύναξιν αὐτῶν εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς ἀσφαλείας, πρὶν ἢ νῦξ ἐπέλθῃ καὶ ἡ θύρα τῆς εὐκαιρίας διὰ τὸ τοιοῦτον ἔργον κλεισθῇ.

Ὅτι ἡ παροῦσα εὐνοϊκωτάτη εὐκαιρία εἶναι λίαν σύντομος, εἶναι πασιφανὲς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐπὶ μόνον ἔτη ἀπομένουσιν ἐκ τῆς περιόδου τοῦ θερισμοῦ, τὸ τέλος τῶν ὁποίων θέλει παραστῆ μάρτυς τῆς τερματίσεως τῆς βασιλείας τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἐπεισαγωγῆς τῆς ἐνδόξου Χιλιετοῦς ἡμέρας ἐν τῷ διαστήματι δὲ τῆς ρηθείσης περιόδου ἡ σκοτεινὴ νῦξ τῆς μεγίστης τῶν θλίψεων, ἐξ ὧν ὁ κόσμος ἐδοκίμασε, δεῖν νὰ λάβῃ χώραν. Τὸ μέγα σκότος, ὅπερ ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ τῆς ἐνδόξου ἡμέρας, ἐγγίζει ὀλονέν: «ἡ πρωΐα ἔρχεται, ἔτι καὶ ἡ νῦξ» — «καιρὸς θλίψεως, ὁποία ποτὲ δὲν ἔγεινεν ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἔθνος».

Παρατηρήσατε ὅτι, ὅταν ἡ νῦξ ἔλθῃ, ὅταν οἱ θερισταὶ ἀνάγκη νὰ παύσῳσι τὸ ἔργον αὐτῶν, τοῦτο θέλει εἶσθαι ἀπόδειξις ὅτι τὸ τελικὸν αὐτὸ ἔργον τοῦ αἰῶνος τοῦ εὐαγγελίου συνετελέσθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ πάντες «ἐσφραγίσθησαν,» καὶ «συνήχθησαν» εἰς κατάστασιν ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου — εἰς κατάστασιν ὑπαινισσομένην διὰ τῆς ἀποθήκης (Ματθ. ιγ'. 30) διότι ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἐπιτρέψει τί τὸ ὁποῖον νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ ἔργον Του τοῦτο, πρὶν τὸ ἔργον αὐτὸ τελειώσῃ τότε δὲ πάντες οἱ ἀληθεῖς καὶ πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχωσι σφραγισθῆ πλεον ἐπὶ τῶν μετώπων τῶν τοῦ ἔργου δὲ τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου λήξαντος, οὐδεὶς πλεον θὰ δύνηται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο, ἢ τὸν θερισμὸν τοῦ πλουσίου αὐτοῦ μισθοῦ, ὅστις, εἰς «τὰς μεγίστας καὶ παλυτίμους ἐπαγγελίας», προλέγεται ὡς μισθὸς τῶν πιστῶν, οἵτινες εἰσέρχονται ἐνῶ «ἡ θύρα» εἶναι δισέτι ἀνοικτὴ — Β'. Πέτρ. α'. 4.

Δὲν πρέπει ὁμως νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τούτου τὸ συμπέρασμα ὅτι πάντες, ἅμα ὡς ἤθελον ἀποδειχθῆ πιστοὶ, θὰ εἰσέλθωσι πάραυτα εἰς τὴν μισθαποδοσίαν αὐτῶν. Πιθανῶς τινες ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπιζήσωσιν ἐπὶ πολὺν ἀκόμη εἰς τὴν ζοφεραν νύκτα τῆς θλίψεως — καίτοι ἡμεῖς ἐλπίζομεν ὅτι θὰ συμβῇ

τοῦναντίον « Ὡδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, (ᾧδε) οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ » Ἐνδυθέντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τολμηρῶς ἀνισταθέντες κατὰ τῆς πλάνης, διὰ σαφοῦς καὶ ἀφόβου ἐκθέσεως καὶ ὑπερασπίσεως τῆς ἀληθείας, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν πονηράν, καθ' ἣν γιγαντώδεις πλάναι τόσοσιν θρασέως προκλητικῶς καὶ ἀγερῶχος, περιφέρονται πανταχοῦ, — οἱ ἅγιοι προτιρέπονται ὅπως « ἅπαντα ταῦτα κατεργασάμενοι στήναι » πάνοπλοι, μὲ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος πάντοτε ἐτοιμῆν πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀγρυπνοῦντες δὲ καὶ προσκαρτεροῦντες καὶ δεόμενοι περὶ πάντων τῶν ἁγίων Πάντες θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην ὑπομονῆς, ὅπως, ἀφοῦ ποιήσωσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κομίσωνται, λάβωσι, τὴν ἐπαγγελίαν — Ἀποκλ. ιδ'. 12 Ἐφ. σι'. 13 Ἐβρ. ι'. 36.

Τὸ τέλος τῆς ἄνω κλήσεως εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ συγκληρονομίαν ἡμῶν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, δέον εὐκρινῶς νὰ κατανοηθῇ ὅτι δὲν εἶναι τὸ κλείσιμον τῆς θύρας ἐν τῇ παραβολῇ τῶν παρθένων. Καίτοι ἡ γενικὴ « κλήσις » εἰς τὴν χάριν ταύτην ἔπαυσε κατὰ τὸ 1881, ἡ « θύρα » παραμένει εἰσέτι ἀνοικτὴ. Ἡ κλήσις εἶναι ἡ γενικὴ τοῦ Θεοῦ πρόσκλησις πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῷ Ἀντρωτῇ δεδικαιωμένους πιστοὺς, ὅπως βαδίσωσιν εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ τῆς αὐτοθυσίας, μέχρι θανάτου, καὶ ἀποδείξωσιν οὕτω τὴν ἀξιότητα αὐτῶν νὰ συμβασιλεύσωσι μετ' αὐτοῦ ἐν δόξῃ. Τὸ προνόμιον τοῦτο ἔσχεν ὠρισμένον καιρὸν ἐνάρξεως. Οἱ ἀναμένοντες μαθηταὶ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς αὐτὸ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ 33ον μ. Χ., Καὶ ἔσχεν ὡσαύτως, ὡς ἤδη κατεδείχθη, ὠρισμένον καιρὸν τέλους δηλ. τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881.*

Ἄφ' ἑτέρου ὁμως, τὸ κλείσιμον τῆς θύρας, ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ κε' τοῦ Ματθαίου, δεικνύει τὸ πλήρες τέλος πάσης εὐκαιρίας δι' οἰονδήποτε, ἀκόμη καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν « κεκλημένων », ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως. Τοῦτο δεικνύει τὸ τέλος πάσης εὐκαιρίας ὅπως ἀναδειχθῇ τις ἄξιος

* Ὅρα Τόμον Βον, Κεφάλαιον Ζ'.

τοῦ βραβείου διὰ πιστότητος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κυρίου: πᾶσα πρὸς ὑπηρεσίαν εὐκαιρία θέλει τότε τερματισθῆ, κατὰ τὴν νύκτα, ὅποτε οὐδεὶς ἄνθρωπος θὰ δυνηθῆ νὰ ἐργασθῆ (Ἰωάν. θ'. 4). Παρίσταται κατὰδηλον, ὅθεν ὅτι ἡ θύρα, ἢ ἡ εὐκαιρία, ὅπως ποιήσωμεν οὕτω τὴν κλήσιν ἡμῶν καὶ ἐκλογὴν βεβαίαν, δὲν ἐπιταί ἀναγκαίως ὅτι κλείει ὅταν ἡ κλήσις, ἢ ἡ πρὸς πάντας τοὺς πιστοὺς γενικὴ πρόσκλησις ὅπως εἰσέλθωσιν, παύη ἐξαγγελιομένη. Ἐνῶ δὲ ἡ θύρα παραμένει ἀνοικτὴ, τοῦτο ὑπεμφαίνει ὅτι πᾶς πιστὸς, ὅστις ἐνδιαφέρεται νὰ εἰσέλθῃ, καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τοὺς πρὸς τοῦτο ὄρους, δύναται εἰσεῖν νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἂν ἀκόμη ἢ γενικὴ κλήσις, ἢ πρόσκλησις ὅπως εἰσέλθωσι, δὲν ἐξαποσιέλλεται πλέον. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ θύρα, ἢ εὐκαιρία ὅπως πᾶς τις ἐργασθῆ καὶ θυσιάσῃ, δὲν ἔκλεισεν εἰσεῖν, καίτοι ἡ γενικὴ κλήσις ἔπαυσεν εἰς τὸ 1881.

Ὁ αἰὼν οὗτος τοῦ Εὐαγγελίου ὑπῆρξεν ὁ καιρὸς τῆς κλήσεως—πρῶτον, καιρὸς διὰ κλήσιν τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς μετάνοιαν καὶ πίστιν εἰς Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν καὶ δεῦτερον, διὰ κλήσιν τῶν δεδικαιωμένων αὐτῶν εἰς τὸ ἔξοχον προνόμιον τῆς μετὰ Χριστοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ συγκληρονομίας, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ ἀκολουθῆσαι εἰς τὰ ἴχνη Αὐτοῦ, τῆς μέχρι θανάτου αὐτοθυσίας—ὡς ὄρου ἀποδοχῆς εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν δόξαν τοῦ μέλλοντος Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ὅποταν, λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν λέγῃ ἡμῖν ὅτι ἡ τελευταία περίοδος τοῦ αἰῶνος θέλει εἶσθαι καιρὸς θερισμοῦ, τοῦτο ὑποδεικνύει εὐκρινῶς ριζικὴν μεταβολήν—ἀπὸ τοῦ σπεῖρειν εἰς τὸ θερίζειν, ἀπὸ τῆς κλήσεως εἰς τὴν δοκιμασίαν τῶν κεκλημένων, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ διὰ τῆς κλήσεως ταύτης ἀρξαμένου ἔργου.

Ὡς παράδειγμα τῆς μεταβολῆς τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἔργου κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Κύριος ἡμῶν ἔδωκεν ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῆς ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβιβάσεως σαγήνης ἢ δικτύου (Ματθ. ιγ'. 47—50). «Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνη βληθείση εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ πάντος γένους συναγαγούση ἢν, ὅτε ἐπληρώθῃ, ἀναβιβάσαντες (οἱ ἄλιεῖς) ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ καθί-

σαντες, συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγγη, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος [τῷ θερισμῷ, Ματθ. ιγ'. 39]: ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι [οἱ ἀγγελιαφόροι, οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ] καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων, καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός [εἰς τὴν μεγάλην θλίψιν] ἐκεῖ ἔσται ὁ τριγμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων».

Ἡ παραβολὴ αὕτη παριστᾷ τὴν κατ' ὄνομα Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τὴν κατ' ὄνομα μέλλουσαν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. — Τὴν σαγήνην τὴν βληθείσαν εἰς τὴν θύλασσαν (τὸν κόσμον), ἣτις συνήγαγεν ἰχθύας (ἄνθρωπους. — Ματθ. δ'. 19), ἐκ παντὸς γένους (ἀληθεῖς Χριστιανούς, ἡμιπεπλανημένους Χριστιανούς καὶ πλήθη ὑποκριτῶν) καὶ ἣτις, ὅταν πληρωθῇ (ὅταν ἐπιστῇ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου τοῦ Θεοῦ), θὰ ἀναβιβασθῇ εἰς τὸν αἰγιαλόν. Ἡ παραβολὴ δ' αὕτη δεικνύει ὅτι, οἱ ἐκ «παντὸς γένους» συναχθέντες ἐν τῇ κατ' ὄνομα ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι κατάλληλοι διὰ τὴν Βασιλείαν, δι' ὅ,τι δῆποτε ἄλλο καὶ ἄν δύνανται νὰ ὦσι κατάλληλοι. Ἐπίσης ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος — εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ — ἡ κλήσις, ἢ πρόσκλησις διὰ θέσιν εἰς τὴν Βασιλείαν, θέλει παύσει καθ' ἃ ἔχει παρὰ Θεοῦ προδιαταχθῇ, ὡς τοῦτο παρίσταται διὰ τῆς ἀναβιβάσεως τῆς σαγήνης εἰς τὸν αἰγιαλόν καὶ ὅτι τότε διάφορόν τι ἔργον θέλει ἀρχίσει ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν ἀλιέων — τοῦτέστιν, ἔργον ἀφορισμοῦ, ἔργον ἀποχωρισμοῦ, τὸ ὁποῖον θέλει ἐπιτελέσει τὴν εἰς ἓν ἐπισυναγωγὴν τοῦ ἐπιθυμητοῦ γένους ἢ εἵδους, καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῶν λοιπῶν, οἵτινες εἰσιν ἀνάξιοι τῆς χάριτος εἰς ἣν ἐκλήθησαν διότι «πολλοὶ μὲν εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. — Ματθ. κβ'. 14.

Τὸ ἔργον τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς παρούσης παραβολῆς εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἐκτίθεται ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων, ἣτις διδάσκει ἡμᾶς νὰ προσδοκῶμεν διακοπὴν σπορᾶς (τῆς κλήσεως), καὶ μεταβολὴν ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἔργου εἰς τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ. Οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου, οἵτινες, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Αὐτοῦ, θέλουσιν μεταβάλλει οὕτω τὸ ἔργον, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς παραβολαῖς καλοῦνται ἄγγελοι

— εἰδικοί τοῦ Θεοῦ ἀγγελιαφόροι. Οὗτοι δὲ εἶναι οἱ πιστοὶ Αὐτοῦ μαθηταί, οἵτινες, περιπατοῦντες λίαν ταπεινοφρόνως καὶ πλησίον τοῦ Κυρίου, καὶ διακαῶς ἐπιζητοῦντες νὰ γνωρίσωσι τὸ σχέδιον Αὐτοῦ, καὶ συμπράξωσιν εἰς τὸ ἔργον Του, δὲν ἀφίονται ἐν τῷ σκότει ὅσον ἀφορᾷ τοὺς χρόνους Αὐτοῦ καὶ καιροῦς. (Ματθ. ιγ'. 11, Α. Θεσσαλ. ε'. 4. Ἱερμ. η'. 7 — 12). Κατὰ φυσικὸν λόγον, ὁ θερισμὸς καὶ ἡ σύναξις αὕτη ἀναφέρονται μόνον εἰς τοὺς ζῶντας κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς πρὸ τοῦ καιροῦ τούτου ἀποθανόντας, ἕκαστος τῶν ὁποίων, ἅμα ὡς ἐτελείωσε τὸν δρόμον αὐτοῦ, κατεγράφη καὶ ἀπεχωρίσθη ὅπως ἀναμείνη τὴν προσήκουσαν αὐτῷ θέσιν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ δοξασθησαμένου μικροῦ ποιμνίου, τῆς κυρίως Βασιλείας. — Β'. Τιμοθ. δ'. 8.

Ἡ σαγήνη δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὴν σύλληψιν ὄλων τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ἰχθύων. Ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Ἄρχι Ἀλιεύς, προέδειτο τὴν σύλληψιν ὠρισμένου ἀριθμοῦ ἰχθύων ἐξ ὠρισμένου γένους, ἀδιάφορον πόσαι ἐκ τῶν λοιπῶν ποικιλιῶν εἰσῆλθον μετ' αὐτῶν εἰς τὴν σαγήνην ὅποταν δὲ ὁ πλήρης ἀριθμὸς ἐκ τοῦ ἐπιθυμητοῦ, τοῦ ἰδιαιτέρου εἴδους, θὰ ἔχη εἰσελθεῖ εἰς τὴν σαγήνην, αὕτη κατὰ διαταγὴν Αὐτοῦ ἀναβιβάζεται εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπως ταῦτα ταξινομηθῶσι καὶ ἀποχωρισθῶσιν. Ὅποταν δ' οὕτως ἡ σαγήνη ἀναβιβάζεται εἰς τὸν αἰγιαλόν, ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος δοθεῖσα ἐντολή, ὅπως ρίψωσιν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν (Ματθ. κη'. 19, κδ'. 14), δέον νὰ ἐννοηθῇ ὡς λήξασα. Πάντες δὲ οἱ θέλοντες νὰ ἐξακολουθήσωσι συμπράτοντες μετὰ τοῦ Κυρίου, ἀνάγκη νὰ δώσωσι προσοχὴν εἰς τὰς ὁδηγίας Αὐτοῦ, καὶ μὴ δαπανῶσι πλέον τὸν χρόνον αὐτῶν εἰς τὴν γενικὴν ἀλιεῖαν, ἀλλὰ εἰς τὸ παρὸν ἔργον τοῦ ἐκλέγειν καὶ συνάγειν. Ὡς δὲ ἡ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀλήθεια ἦτο τὸ πρὸς κλῆσιν μέσον, τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀλήθεια, «ἡ παροῦσα ἀλήθεια», ἡ ἀλήθεια τοῦ θερισμοῦ, εἶναι σήμερον τὸ μέσον παρὰ Κυρίου πρὸς δοκιμασίαν καὶ ἀποχωρισμὸν.

Ὅποταν, λοιπόν, οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου ἀκούωσι τὴν φωνὴν Αὐτοῦ, διὰ τοῦ Λόγου Του, διακηρύττουσαν ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς ὅπως παύσωσι σπεύροντες, καὶ ἀρχίσωσι θερίζοντες, νὰ παύσωσι συλλαμβάνοντες καὶ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν κατάταξιν

τῶν ἰχθύων, νὰ παύσωσι καλοῦντες, καὶ νὰ κηρύττωσι τὴν εἰς τὸν παρόντα καιρὸν ἀνήκουσαν ἀγγελίαν τοῦ θερισμοῦ εἰς τοὺς ἤδη κεκλημένους, οὗτοι, εἰάν εἶναι πιστοὶ δοῦλοι, θὰ ὑπακούσωσι προθύμως καὶ μετὰ χαρᾶς. Οἱ τοιοῦτοι, ἐπομένως, ὄντες διδακτοὶ παρὰ Κυρίου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ Σχέδιον Αὐτοῦ τῶν αἰώνων, καὶ μὴ ὄντες ἐν σκοτίᾳ ὡς πρὸς τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς, καθ' οὓς σήμερον ζῶμεν, δὲν ἀφείλουσι νὰ ἐξέρχωνται ἀποβλέποντες νὰ σπείρωσι τὸν καλὸν σπόρον τῆς Βασιλείας ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' ἀφείλουσι « νὰ δίδωσι τροφὴν ἐν καιρῷ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς πίστεως », διαδίδοντες μεταξὺ τῶν ὁμολογούντων ἑαυτοὺς τέκνα τοῦ Κυρίου τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας, ὅτι ἡ Βασιλεία ἐστὶν ἐγγύς, καὶ τὰ εὐαγγέλια τῆς μεγάλης χαρᾶς καὶ μακαριότητος τὴν ὁποίαν ἡ Βασιλεία αὕτη θέλει φέρει εἰς πάντας τοὺς λαούς.

Παράδοξον ὁ εἰπεῖν ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἀναδείξῃ καὶ ἐλκύσῃ εἰς ἐγκάρδιον ἐνότητα τὴν ἀληθῆ τάξιν καὶ μόνον, νὰ δοκιμάσῃ δὲ καὶ ἀποχωρίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ὀνόματι Χριστιανῶν, εἶναι ἡ διακήρυξις τῆς πλήρους ἀγάπης προνοίας τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἀντιλύτρου πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν πάντων, διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ δεδοξαμένου Αὐτοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ — αὕτη αὕτη ἡ ἀγγελία, ἣτις θέλει χαροποιήσῃ καὶ ἐνώσει πάσας τὰς ἀγαπώσας Χριστιανικὰς καρδίας.

Μετ' οὗ πολὺν ὁ θερισμὸς θέλει λήξῃ, τότε δὲ καὶ ὁ σπείρων καὶ ὁ θερίζων θέλουσι χαίρει ὁμοῦ. Ἦδη, οἱ θερισταὶ ἀνάγκη νὰ ἐπισπεύσωσι τὸ ἔργον, καὶ ἀνάγκη νὰ αἰσθάνωνται τοιοῦτον περὶ τῆς πλήρους ἀποπερατώσεως αὐτοῦ ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ παρακαλῶσι τὸν Κύριον τοῦ θερισμοῦ, τὸν Ἀρχι-Θεριστὴν, ὅπως ἐξαποστείλῃ περισσοτέρους ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν Αὐτοῦ. Δὲν θὰ μεσολαβήσῃ δὲ μακρὸν χρονικὸν διάστημα πρὶν ὁ ἀροτρεὺς (ἡ προφητευσθεῖσα μεγάλη θλίψις, ἣτις θερὶ παρασκευάσῃ τὸν κόσμον διὰ τὴν σπορὰν τοῦ χιλιετοῦς αἰῶνος), θέλει φθάσῃ τὸν θεριστὴν τῆς παρούσης οἰκονομίας. — Ἀμὼς θ'. 13.

Η ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ.

Θὰ ἐνθυμώμεθα, βεβαίως, διὰ «ἡ ἑβδομηκοστὴ ἑβδομάς» τοῦ Ἰσραὴλ — τὰ τελευταῖα ἑπτὰ ἔτη τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας — ἐσημειώθησαν λίαν ἐνδεδειγμένως ὡς πρὸς τὴν ἀρχήν, τὸ μέσον καὶ τέλος αὐτῶν τοῦτο δὲ, ὡς πιστεύομεν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀκριβῶς ὅπως δοθῶσιν ἡμῖν σαφεῖς καὶ ὠρισμένοι χρονολογίαι εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, ἢ εὐνοίας πρὸς τὸν Πνευματικὸν Ἰσραὴλ. Εἶδομεν δὲ ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης ἦτο διὰ τὸν κατὰ σάρκα. Ἰσραὴλ ἡ χρονολογία τῆς ἐνάρξεως τῆς θεριστικῆς αὐτῶν δοκιμασίας, κατὰ τὸ 29ον μ. Χ. Ἐσημειώθη δ' αὕτη διὰ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῆς, ἀναγνωρίσεως Αὐτοῦ ὡς Μεσσίου, εἰς τὸν Ἰορδάνην, ὅποτε ἤρχισε τὸ ἔργον τοῦ θερισμοῦ — τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ὁποίου, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ 1874 μ. Χ., εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος θερισμοῦ.

Τὸ μέσον τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης τῆς διαθήκης, εἰς τὸ 33 μ. Χ., ἦν ἡ χρονολογία τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Ἰσραὴλ ὡς συστήματος, ἢ ἐκκλησιαστικοῦ ἔθνους, καὶ ἐσημειώθη διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ διὰ τῶν πρὸ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ λόγων Του, «Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οὐκὸς ἡμῶν». Τὸ δὲ παράλληλον ἐκείνου, ἐν τῷ παρόντι, εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς εὐνοίας ἀπόρριψις καὶ πτώσις τῶν ἀνθρωπίνων Ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων, τῶν καλουμένων «Χριστιανικὸς κόσμος» ἢ Βαβυλῶν, εἰς τὸ 1878.

Τὸ τελευταῖον ἡμῶν τῆς ἑβδομάδος τῆς διαθήκης (31)2 ἔτη, ἀπὸ τοῦ 33 μέχρι 36 μ. Χ.) δὲν ἦτο περίοδος ἐθνικῆς ἢ ἐκκλησιαστικῆς δι' αὐτοὺς εὐνοίας, ἀλλὰ περίοδος εὐνοίας κατ' ἄτομα, παρέχουσα εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας (οὐχὶ ὡς πρότερον, μέσῳ τῶν ὀργάνων τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀτομικῶς, εἰς ἕνασιον ἀπ' εὐθείας, εἰάν ἤθελον δεχθῆν τοῦτο) πάσας τὰς χάριτας καὶ τὰ εἰδικὰ προνόμια τῆς Ἀβραμιαίας Διαθήκης, μέχρι τοῦ τέλους τῆς συμβολικῆς ἐκείνης

ἑβδομάδος, τοῦ ὁρίου τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας, τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς χάριτες εἰς τὸν Κρονήλιον καὶ τοὺς Ἐθνικοὺς ἐν γένει. Οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ἀντίστοιχον γεγονός: Τὰ (31) 2 ἔτη ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1878, ὅποτε ὁ οὕτω καλούμενος «Χριστιανικὸς κόσμος», ἢ «Βαβυλῶν», ἀπερρίφθη τῆς χάριτος, μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1881, ἦν ἡ τελευταία περίοδος τῆς χάριτος τῆς ἄνω κλήσεως τῶν κατ' ἄτομα πιστῶν. Τοιοῦτοιτρόπως, ἡ γενικὴ «κλήσις» (τὸ προνόμιον τοῦ νῦν αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου) ἔπαυσε κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881 μ. Χ., ἀκριβῶς ὡς ἡ ἀντίστοιχος αὐτῇ χρονολογία, Ὀκτώβριος τοῦ 36 μ. Χ., ἐσημείωσε τὸ τέλος τῆς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους εὐνοίας.

Ἡ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους εὐνοια συνίστατο ἐκ τῆς ἀποκλειστικῆς προσφορᾶς τῆς Βασιλείας εἰς τὸν Ἰσραὴλ, — ἐκ τῆς κλήσεως τῶν φυσικῶν τέκνων τοῦ Ἀβραάμ ὅπως ἐπωφεληθῶσι τοῦ προνομίου καὶ τῶν εὐκαιριῶν τῶν παρεχομένων εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τὴν Διαθήκην τοῦ Νόμου. Ἡ κλήσις ἢ τὸ προνόμιον αὐτὸ ἔπαυσε τελείως καὶ διαπαντὸς μετὰ τοῦ τέλους τῆς ἑβδομάδος τῆς διαθήκης τῶν. Τὸ προνόμιον τοῦ Εὐαγγελίου συνίστατο εἰς τὴν προσφορὰν τῆς Βασιλείας (ἀποκλειστικῶς) εἰς τοὺς πιστοὺς ἐν Χριστῷ — εἰς τὴν ἄνω κλήσιν πάντων τῶν συνδιηλλαγμένων πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ τὴν Νέαν Διαθήκην, οἵτινες ἠδύναντο οὕτω νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν οὕτω παρεχομένων αὐτοῖς εὐκαιριῶν (καὶ γείνωσι μέλη τοῦ «σπέρματος» τοῦ Ἀβραάμ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ εὐλογῆσῃ τὸν κόσμον) ἐνούμενοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ αὐτῶν, ἐν ἧς διαθήκῃ αὐτοῦ τῆς αὐτοθυσίας — ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἧτις πρέπει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀξιότητα αὐτῶν εἰς τὸ νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὸ μέλλον ἔργον καὶ τὴν μέλλουσαν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ «κλήσις» δὲ, ἢ ἡ πρόσκλησις αὕτη, εἶναι τὸ προνόμιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶδομεν ὅτι ἔπαυσε, τελείως καὶ διαπαντὸς, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881, ὅστις εἶναι τὸ παράλληλον χρονικὸν σημεῖον τοῦ τέλους τῆς Ἰουδαϊκῆς κλήσεως ἢ εὐνοίας.

Σημειωτέον δ' ὅτι, τὴν παῦσιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αὐτοῦ προνομίου — ἢ κλήσεως, ἠκολούθησεν ἑτέρα γενικὴ κλήσις, ἧτις, μηδὲν λαμβάνουσα αὐτοὺς ὑπ' ὄψιν, οὐδὲ τὴν πρὸς αὐτοὺς

εὐνοίαν κατὰ τὸ παρελθόν, διελάμβανεν οὐχ ἦτιον, οἰουσδήποτε ἐξ αὐτῶν, οἴτινες, πιστεύοντες μετὰ ταῦτα, ἐγένοντο ἄξιοι τῆς παγκοσμίου ἐκείνης κλήσεως εἰς τὴν τιμὴν τῆς Βασιλείας. Ἡ παῦσις τῆς προηγουμένης πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας ἦν τόσον πραγματικὴ, ὡς εἰ μὴ εἶχον προσκληθῆ εἰς τίποτε, ἀφοῦ ἔπαυσεν ἢ πρὸς αὐτοὺς χάρις ἢ εὐνοία τόσον ἀκριβῶς πραγματικὴ, ὡς εἰ μετὰ ταῦτα ἐκλήθησαν εἰς ὑποδεεστέραν εὐνοίαν δὲν παρίσταται ὁμως αὕτη ἐξίσου ἀξιοσημείωτος, διότι ἡ γενικὴ πρόσκλησις τοῦ Εὐαγγελίου, ἣτις δὲν ἀπέκλειεν αὐτοὺς, ἦτο ἡ αὐτὴ κλήσις εὐρυνθεῖσα καὶ καταστᾶσα μᾶλλον βαθεῖα, — ἀπευθυνομένη δὲ καὶ ἐφαρμοζομένη εἰς πάντας τοὺς ἐκ παντὸς ἔθνους πιστοὺς ἐν Χριστῷ.

Τὴν παῦσιν τοῦ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ προνομίου ἢ «κλήσεως», εἰς τὸ 1881, ἀκολουθεῖ, ἢ μᾶλλον διαδέχεται, ἡ γενικὴ κλήσις σύμπαντος τοῦ κόσμου εἰς τὰς εὐλογίας καὶ προνόμια τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ἐπὶ ὅροις πίστεως καὶ προθύμου ὑπακοῆς (οὐχί, ἐντούτοις, θυσίας μέχρι θανάτου). Αὕτη, ὅπως ἴσως εἶναι ὑποδεεστέρα τις κλήσις, μικρότερόν τι προνόμιον ἢ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπαυσε — κλήσις ὅπως ἀπολαύσωσιν εὐλογίας ὑπὸ τὴν Βασιλείαν, ἀλλ' οὐχί καὶ νὰ ἀποτελέσωσι μέρος τῶν κεχρισμένων, τῆς τάξεως τῆς Βασιλείας. Ἡ μεταβολὴ δ' αὕτη — ἡ παῦσις αὕτη τοῦ ὑπερέρου προνομίου, καὶ ἡ ἔναρξις μικροτέρου τοιούτου — ἐλάχιστα θέλει παρατηρηθῆ κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, συνεπεία τοῦ γεγονότος, καθ' ὃ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Βασιλείας καὶ τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς κοινωνοὺς τῆς θείας φύσεως, παρωράθη καθολοκληρίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ ὑψίστη δ' ἀντίληψις, ὅσον ἀφορᾷ τὸ βραβεῖον αὐτό, ἦν οἱ Χριστιανοὶ ἐν γένει ἐπρέσβευον καθ' ὅλους τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ἦν ὅτι, ἐν τῇ ἀναστάσει, ἤθελον δοθῆ αὐτοῖς τέλεια σώματα, καὶ, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ἀσθενειῶν, πόνων καὶ λυπῶν, θὰ ἀπολαμβάνωσι τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ἔχωσι ζωὴν αἰώνιον. Ἡ τοιούτη δ' αὐτῶν ἀντίληψις, καίτοι μακρὰν ἀπέχουσα τοῦ πραγματικοῦ προνομίου τοῦ ὑπὸ τὴν «ἀνω κλήσιν» τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ὅπως ἴσως εἶναι ὁρθὴ ἀντίληψις τοῦ εὐλογητοῦ προνομίου, τὸ

ὁποῖον μέλλει νὰ χορηγηθῇ εἰς τὸν κόσμον ἐν γένει κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα — εἰς ὄσους ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἤθελον προσφέρει ὑποταγὴν καὶ ὑπακοὴν καὶ συμμορφωθῆ κατὰ πάντα πρὸς τοὺς ὄρους καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γεγονὸς, λοιπόν, ὅτι οἱ μόνοι οἵτινες βλέπουν ἐν κρινῶς τὰ ἰδιαζόντως ὑψηλὰ καὶ ἔξοχα χαρακτηριστικὰ τῆς κλήσεως τοῦ αἰῶνος τοῦ εὐαγγελίου — οἱ μόνοι, ἐπομένως, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξαγγείλωσιν ἢ ἐξηγήσωσιν τὴν κλησίν ταύτην — εἶναι ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἵτινες βλέπουν ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ὅτι τὸ χρονικὸν ὄριον τῆς κλήσεως ταύτης ἔληξε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881. Ἄλλοι, οἵτινες ἀναφέρουσι τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου περὶ «ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ», ἐξηγοῦσι πράγματι τὴν ὑποδεεστέραν κλησίν, ἣτις ἀνήκει εἰς τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα. Συνεπῶς, ἡ γενικὴ κλησίς τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ μόνη ἀληθῆς, ἔληξε. Οὐδεὶς δύναται νὰ παρατείνῃ αὐτήν. Τινὲς δὲν δύνανται, διότι δὲν τὴν ἐννοοῦσι, καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ τὴν προσφέρωσιν εἰς ἄλλους, καὶ ἄλλοι διότι γνωρίζουσι καλῶς ὅτι αὕτη ἔληξε.

Πλὴν, καίτοι ἡ γενικὴ «κλησίς» ἔπαυσεν, ἡ «θύρα» εἰσέτι δὲν ἐκλείσθη. Τὸ τέλος τῆς «κλήσεως» καὶ τὸ κλείσιμον τῆς «θύρας» εἰσὶ δύο τινὰ χωριστὰ καὶ διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ «θύρα» ἴσταται εἰσέτι ἀνοικτὴ διὰ τινος ὅπως εἰσέλθωσι καὶ τρέξωσι τὸν δρόμον διὰ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς ἐν τῇ Βασιλείᾳ συγκληρονομίας, καὶ ἀφοῦ ἡ γενικὴ «κλησίς» ἔπαυσε γενομένη. Ὁ Θεὸς προώρισε ὠρισμένον ἀριθμὸν ἀνθρώπων ὅπως καταρτίσῃ τὴν ἐκκλησίαν, τὸ «σῶμα τοῦ Χριστοῦ» καὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἐν μέλος περισσότερον οὔτε ἐν ἑλλείπον. (Ὅρα τοῦτο τυπικῶς διδασκόμενον εἰς Λευϊτ. κα'. 17 — 23). Ἐπειτα, λοιπόν, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ καλέσῃ εἰς τὴν τιμὴν ταύτην πλείονας τῶν ὄσων ἦσαν ἀναγκαῖοι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ προορισθέντος ἀριθμοῦ. Ὁ δὲ Λόγος Αὐτοῦ δεικνύει ἡμῖν ὅτι, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1881, ὁ πλήρης αὐτῶν ἀριθμὸς εἶχεν ἐξασφαλισθῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ τινὲς, οἵτινες ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν γενικὴν κλησίν καὶ εἰσῆλθον εἰς διαθήκην μετὰ τοῦ Κυρίου, θέλουσιν ἀμελήσει νὰ τηρήσωσιν τὴν διαθήκην τῶν, θέλουσιν ἀμελήσει νὰ τρέξωσι οὕτως

ὥστε νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον, ἡ «θύρα» παραμένη ἀνοικτὴ καὶ ἀφοῦ ἡ γενικὴ κλήσις ἔληξε, ὅπως ἐπιτραπῆ ἡ εἴσοδος εἰς τὸ στάδιον, εἰς τὴν αὐτοθυσίαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀληθείας, εἰς τινὰς ἵνα καταλάβωσι τὰς θέσεις ἐκεῖνων οἴτινες, κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν αὐτῶν, ἀπορρίπτουσι τὸ γαμήλιον ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς ἄλλους, οἴτινες, ἀφοῦ ἔκαμον τὴν διαθήκην τῆς αὐτοθυσίας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀγαπῶσι τὸν παρόντα κόσμον, ὑπερβαρύνονται διὰ τῶν μεριμνῶν καὶ ἡδονῶν αὐτοῦ, καὶ ἀμελοῦσι νὰ ἐκτελέσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τῆς διαθήκης αὐτῶν.

Σημειωτέον δὲ πάλιν ὅτι ἡ λῆξις τῆς κλήσεως εἰς τὸ 1881 ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκρούεται πρὸς τὰ προνόμια τῶν χιλιάδων, οἴτινες εἶχον ἤδη ἀποδεχθῆ τὴν κλήσιν καὶ γείνει ἀφιερωμένοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Οὐδένα ἐξέβαλεν ἔξω ὅστις εἶχεν ἤδη εἰσέλθει. Οὐδὲ συνεπάγεται ἡ λῆξις ταύτης τὸ ὅτι οὐδεὶς ἄλλος δύναται πλέον νὰ εἰσέλθῃ: αὕτη ἦν μόνον παῦσις τῆς γενικῆς τοῦ Θεοῦ προσκλήσεως.

Τὸ γεγονός ὅτι ὑμεῖς ἐνδέχεται προσφάτως καὶ μόνον νὰ ἐλάβετε σαφῆ γνῶσιν τῶν μεγίστων καὶ πολυτίμων ὑποσχέσεων ἀναφορικῶς πρὸς ὅσα ὁ Θεὸς ἠτοίμασεν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτὸν, δὲν ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶχετε κληθῆ καὶ γείνει δεκτὸς ὡς τρέχων διὰ τὸ μέγα βραβεῖον πολὺ πρὶν δυνηθῆτε νὰ ἐννοήσητε πόσον μέγα καὶ ἔξοχον τυγχάνει τὸ βραβεῖον αὐτό. Εἶναι γεγονός ὅτι, οὐδεὶς ὅστις ἀποδέχεται τὴν κλήσιν δύναται, κατ' ἀρχάς, νὰ κατανοήσῃ τελείως εἴτε τὴν τραχύτητα καὶ στενότητα τῆς ὁδοῦ εἴτε τὸ μεγαλεῖον τοῦ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ἀποκτηθησομένου βραβεῖου.

Ἡ παρ' ἡμῶν σαφῆς κατανόησις τῶν ὑποσχέσεων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐνεργούσης ἐν ἡμῖν πρὸς ἐνίοχυσιν καὶ ἰκάνωσιν ἡμῶν ὅπως κατανικήσωμεν τὰ παρόντα προσκόμματα καὶ δοκιμασίας. Αἱ μέγισται καὶ τίμιαι ἐπαγγελίαι ἀποκαλύπτονται ἡμῖν βαθμιαίως, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς ἀποδεικνύομεθα πιστοὶ, καὶ προβαίνομεν ὡς τοιοῦτοι ὅπως δι' αὐτῶν — διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ θάρρους τὰ ὁποῖα αὐταὶ ἐμπνέουσι — δυνηθῶμεν καὶ τρέξωμεν οὕτως ὥστε νὰ λάβωμεν τὸ βραβεῖον. — Β'. Πέτρο. α'. 4.

Ἡ τάξις τῶν ἀνθρώπων οἷνες μέλλουσι νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον δὲν εἶναι κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοί, ἀλλ' ὡσαύτως πιστοί. Καίτοι δὲ ἡ γενικὴ κλησις ἔπαυσεν, εἶναι πασιφανὲς ὅτι ἡ δοκιμασία τῆς πιστότητος τῶν κεκλημένων δὲν ἐτελείωσεν εἰσέτι. Οἱ πιστοὶ σφραγίζονται, καὶ ἀποχωρίζονται ἀπὸ τῶν μὴ μενόντων πιστῶν εἰς τὴν διαθήκην αὐτῶν περὶ αὐτοθυσίας αἱ δὲ φρόνιμοι παρθένοι ἀποχωρίζονται τῶν μωρῶν τοιούτων, ἡ μαιρία τῶν ὁποίων συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι δύνανται νὰ τρέχωσι διὰ τὰ βραβεῖα τῶν τιμῶν, τοῦ πλούτου τοῦ κόσμου, κλπ. καὶ κερδίζωσι ταῦτα, καὶ ἐνταυτῷ νὰ τρέχωσι πιστῶς τὸν δρόμον διὰ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας, — οἱ ὅροι τοῦ ὁποίου ἀκριβῶς καθιστῶσιν ἀδύνατον τοιαύτην διτιτὴν σταδιοδρομίαν. « Ἀνὴρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ». « Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμμωνᾷ » — Ἰακβ. α'. 8. Ματθ. σι'. 24.

Ἄποτιαν πᾶσαι αἱ πισταὶ καὶ « φρόνιμοι παρθένοι » θὰ ἔχωσιν ἀποδείξει ἑαυτὰς τοιαύτας, καὶ θὰ ἔχωσιν εἰσέλθει εἰς τὰς χαρὰς τοῦ Κυρίου, ἡ « θύρα » τῆς εὐκαιρίας ὅπως γείνη τις ἐκ τῆς τάξεως ταύτης θέλει κλείσει, καὶ οὐδεὶς πλέον θὰ δύνηται νὰ εἰσέλθῃ. Ἄποτιαν πᾶσαι οἱ φρόνιμοι θὰ ἔχωσιν εἰσέλθει, ὁ προορισθεὶς ἀριθμὸς θὰ εἶναι πλήρης καὶ τότε ὁ οἰκοδεσπότης θὰ ἐγερθῇ καὶ θὰ κλείσῃ τὴν θύραν (Λουκ. ιγ'. 24, 25 Ματθ. κε'. 10). Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει ἡμῖν ὅτι τότε πολλοὶ θέλουσιν ἀρχίσει νὰ βλέπωσι τὰ πράγματα ὑπὸ διάφορον ὄψιν — νὰ βλέπωσι ὅποια προνόμια καὶ εὐκαιρίας πρὸς θυσίας ἐκέκτην ποτε, καὶ τὰς ὁποίας ἀπώλεσαν. Ἄποτιαν ὁμοῦ οὗτοι ζητήσωσι νὰ εἰσέλθωσιν, ὁ Δεσπότης θέλει εἶπει αὐτοῖς, δὲν ἀναγνωρίζω ὑμᾶς ὡς νύμφην μου αὕτη εἶναι πλήρης, καὶ δὲν ἔχω εἰμὴ μίαν νύμφην. Πλήν, δόξα τῷ Θεῷ, ἄλλαι Γραφαὶ δεικνύουσιν ὅτι αἱ μωραὶ παρθένοι, καίτοι οὕτως ἀπορριφθεῖσαι ἀπὸ τῆς ἄνω κλήσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἢ κατὰ τὴν δοκιμασίαν διαγωγή των θέλει ἀποδείξει αὐτὰς ἀναξίας, θέλουσιν ἐντούτοις εὐνοηθῆ, καὶ θέλουσι γείνει ἀποδεκταὶ εἰς ταπεινοτέραν τιὰ θέσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Κυρίου.

Ἐπομένως, πρὶν ἢ θύρα κλεισθῆ, πρὶν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν συμπληρωθῆ, ἄς ἀγωνισθῆ ἕκαστος ὅπως κάμη τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτοῦ βεβαίαν καὶ πρὸς τοῦτο ἄς ἀφήσωμεν τὸν Κύριον ὅπως ἐργασθῆ ἐν ἡμῖν, διὰ τῶν πολυτίμων αὐτῶν ὑποσχέσεων Του, τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν εὐδοκίαν Αὐτοῦ.

Ἐντούτοις, ἐνδέχεται τις εἰσέτι νὰ εἶπῃ, φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐκλήθησαν πρὶν ἢ γενικὴ κλῆσις παύσῃ κατὰ τὸ 1881, διότι ὄχι μόνον ἠγνόουν τότε καθ' ὀλοκληρίαν τὰ βάθη τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον: διετέλουν ὅλως ξένος τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα ἐχθρὸς Αὐτοῦ, μακρὰν πάσης πρὸς Αὐτὸν διαθήκης ὅπως ὑπηρετῶ Αὐτὸν, καὶ ἐπίσης μακρὰν πάσης παρομοίας ἐπιθυμίας. Μόνον ἐσχάτως ἠντύχησα νὰ γνωρίσω τὸν Θεὸν, ἐσχάτως ἔλαβον ἐπ' ἑμαυτοῦ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ὅπως μανθάνω ἀπ' Αὐτοῦ καὶ ἀκόμη προσφάτως ἔμαθον περὶ τοῦ προνομίου τοῦ συμπάσχειν ἤδη μετὰ τοῦ Χριστοῦ, διὰ πράξεων αὐταπαρνήσεως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Αὐτοῦ, καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι συνδυάζοντες μέλλουσι βαθμηδὸν νὰ γείνωσι συγκληρονόμοι μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸ ἐνδοξον ἔργον τῆς Χιλιετηρίδος. Τώρα δὲ, ἰδὼν τὰς δόξας ταύτας, θαυμάσας τὰ πολύτιμα ταῦτα ζητήματα, καὶ ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ νὰ τρέχω τὸν δρόμον τοῦτον διὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ βραβεῖον, πρέπει νὰ συμπεράνω ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι δι' ἐμέ, διότι ἀρκετοὶ ἤδη ἔχουσι κληθῆ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ; Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι ἤθελον μεταβάλλει τὴν θείαν διάταξιν, ἂν παρακαλέσω ὅπως εἰς ἀκόμη προστεθῆ πέραν τοῦ ὑπὸ τῆς θείας σοφίας ὠρισμένου ἀριθμοῦ, ἀλλὰ θὰ αἰσθάνωμαι σφοδρῶς τὴν δυστυχίαν μου.

Πρὸς πάντα τοιοῦτον ἀπαντῶμεν: Τρέχε ἔμπρός. Ἡ περίπτωσίς σου δὲν εἶναι τόσο ἀπαισία ὅσον σοὶ φαίνεται. Ἐνθυμοῦ ὅτι καὶ ἂν πάντες ὅσον εἶχον ἀποδεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, ὁπόταν αὕτη ἔληξεν, ἤθελον ἀποδειχθῆ πιστοὶ εἰς τὴν διαθήκην αὐτῶν, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἦσαν διόλου ὑπεράριθμοι ἀλλὰ ἀκριβῶς ἐπαρκεῖς. Ἐνθυμοῦ, ἐπίσης, ὅτι ἡ ὑμετέρα παρατήρησις, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ τῶν Γραφῶν, ὑποδεικνύει ὅτι, ἐκ τῶν πολλῶν οἵτινες ἐδέχθησαν τὴν κλῆσιν, ὀλίγοι θέλου-

σιν ἐκλεγῆ, διότι ὀλίγοι καὶ μόνον ἀποδεικνύονται πιστοὶ εἰς τὴν διαθήκην αὐτῶν ὅποιαν δοκιμάζονται. Καθ' ὅσον δὲ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τινὲς ἐκ τῶν κεκλημένων ἀποδεικνύονται μὴ πιστοὶ, αἱ εὐκαιρίαι αὐτῶν, αἱ θέσεις αὐτῶν ἐν τῷ ἔργῳ, καὶ οἱ στέφανοι τῆς ἀμοιβῆς αὐτῶν μεταβιβάζονται εἰς ἄλλους. Μία ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν δι' ἔργον, καὶ εἰς ἐκ τῶν στεφάνων αὐτῶν τῆς ἀμοιβῆς, δυνατὸν νὰ μεταβιβασθῆ εἰς σέ, καὶ τὸ ὄνομά σου νὰ γραφῆ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ὡς δοκίμου μέλους τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν θέσιν ἄλλου τινὸς ἐξαλειφθέντος ὡς ἀναξίου — Ὅρα Ἀποκλ. γ'. 5, Ἐβρ. ιβ'. 23.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπιλαμβάνονται τῶν πολυτίμων αὐτῶν ὑποσχέσεων, καὶ οἵτινες κέκτηνται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τὸν ἀμπελῶνα, ἔχουσιν ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ πνεύματος * διότι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, καὶ ἀφοῦ λογισθῆ δεδικαιωμένος, εἶναι ἀνίκανος ν' ἀντιληφθῆ τὰ βᾶθρα καὶ μυστήρια τὰ ὅποια ὁ Θεὸς προώρισε μόνον δι' ἐκείνους, οἵτινες ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς καὶ ἐγένοντο ἀποδεκτοί. (Α'. Κορινθ. β'. 6 — 16). Ὁ Κύριος δὲ εἶναι ἀπείρως ἀγαθὸς καὶ ἀγατῶν, καὶ ἀπείρως δίκαιος ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν καρδίαν οἰουδήποτε νὰ συλλάβῃ ἐλπίδας, αἵτινες οὐδέποτε ἦν δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῶσι. Τὸ νὰ γεννηθῆ δὲ τις ἐκ τοῦ πνεύματος διὰ τοῦ Λόγου τῆς ἀληθείας συνεπάγεται τὴν τελικὴν αὐτοῦ γέννησιν εἰς τὴν πνευματικὴν κατᾶστασιν, ἐντὸς ἐὰν ὡς ἀναγεννηθεὶς λογιζόμενος ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἀνάξιον — μὴ πιστόν «Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παρορησίαν ἡμῶν, ἣτις ἔχει μεγάλην μισθαποδοσίαν».

Η ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΩΡΑ

Ματθ. κ'. 1 — 16.

Ἡ παραβολὴ αὕτη φαίνεται δοθεῖσα εἰδικῶς ὅπως διδάξῃ μάθημά τι ἀκριβῶς διὰ τὸν παρόντα καιρὸν. Οἱ ἐργάται εἶναι τὰ ἔνθερμα ἐκεῖνα καὶ ἀφιερωμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια δι' ὄλου τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, — τῆς «ἡμέ-

* Ἴδε Τόμον Α', σελ. 255.

ρας» τῆς παραβολῆς, δαπανῶσι πιστῶς τὸν χρόνον καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν, οὐχὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐγώ, ἢ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μαμμωνᾶ, ἀλλ' εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως οἱ πιστοὶ καὶ μόνον παρίστανται διὰ τῶν ἐργατῶν, οἱ ὅποιοι πάντες λαμβάνουσι τὸν ἴδιον μισθόν, τῶν τιμῶν τῆς Βασιλείας παριστωμένων ἐν τῇ παραβολῇ διὰ τοῦ «δηναρίου».

Ἡ γενικότης τῆς κλήσεως καὶ ἡ ἀνάγκη ἐργατῶν παρίστανται διὰ τῶν τεσσάρων προσκλήσεων — τῆς πρωτῆς τοιαύτης, τῆς κατὰ τὴν ἐννάτην ὥραν, τῆς κατὰ τὴν μεσημβρίαν, καὶ τῆς εἰς τὴν τρίτην μεταμεσημβρινὴν ὥραν. Ἐν τούτοις ἡ ἀκριβὴς καὶ σαφὴς κατανόησις τοῦ ὁποῖος ἤθελεν εἰσθαι ὁ μισθὸς ὑπερνήσθη μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κλήσεως ὁ οἰκοδεσπότης συνεφώνησε τότε οὐ ἤθελε δώσει αὐτοῖς δηναρίον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν. Οὕτως εὐκρινῶς κατενοήθη ἡ ὑπόσχεσις τῆς Βασιλείας ὑπὸ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡ ὑπόσχεσις αὕτη καὶ οὐσίαν ὄλως παρωράθη καὶ δὲν διεσαφίσθη εὐκρινῶς. Τὰ ζῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἐργαζόμενα εἰς τὸν ἀμπελῶνα Αὐτοῦ καθ' οἷονδῆποτε καιρὸν τοῦ αἵωνος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκπροσωποῦσι πάντας τοὺς ἐργάτας. Ἡ δὲ παραβολὴ δεικνύει — ὅπερ εἶναι καὶ τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῆς χαρακτηριστικόν, — τάξιν τινὰ ἣτις εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν τοῦ Κυρίου καθ' ὃν χρόνον τὸ ἴσον τῆς ἡμέρας εἶναι σχεδὸν τετελεσμένον, — εἰς τὴν «ἐνδεκάτην [τὴν τελευταίαν] ὥραν». Οὗτοι παρίστανται ὡς ἐπιθυμοῦντες ν' ἀσχοληθῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ **λίαν ἄργα**, τῆς γενικῆς κλήσεως ἤδη ληξάσης. Οὗτοι λέγουσιν, — «Οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο,» ἔβρα δύναμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὴν κλήσιν.

Ὁ Κύριος ἀποκρίνεται εἰς αὐτοὺς δεικνύων εἰς τὴν θύραν τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐργασθῶσιν καὶ πάθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, ὡς μὴ εἰσέτι «κλεισθεῖσαν,» καὶ τῆς ὁποίας τὸ κλείσιμον θέλει δηλωθῆ διὰ τῆς ἐλεύσεως τῆς «νυκτὸς ἐν ἣ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων θὰ δύνηται νὰ ἐργασθῆ» οὐδὲν ὁμῶς ἀναφέρει περὶ τοῦ ποῖος θέλει εἰσθαι ὁ μισθὸς αὐτῶν, ἂν καὶ μισθῶνων τοὺς ἄλλους, κατὰ τὴν γεγικὴν κλήσιν, εἰ-

πεν, «ὁ ἐὰν ἡ δίκαιον δώσω ὑμῖν * — μερίδα τῆς κατ' ἀρχὰς «**συμφωνηθείσης**» πληρωμῆς.

Οὕτω, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Κύριος ἡμῶν, διὰ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὀργάνων, χρησιμοποιουμένων ὡς στόμα Αὐτοῦ, προσεκάλει ἀδιακόπως πάντας τοὺς πιστοὺς νὰ εισέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ. Ὁ πλήρης μισθός, ἡ θεία φύσις καὶ ἡ δόξα τῆς Βασιλείας, ἐξετέθη ἐν ἀρχῇ καὶ κατενοήθη εὐκρινῶς ἀλλὰ καίτοι ὁ μισθὸς οὗτος κατ' ἐπανάληψιν ἀνηγγέλθη καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα, δὲν κατενοήθη ἕκτοτε πλέον τόσον σαφῶς, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποστασίας ἀπὸ τῆς ἀληθείας. Ἄλλ' ἤδη ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου τῆς ἡμέρας τοῦ Εὐαγγελίου, — εἰς τὴν «ἐνδεκάτην ὥραν». Εἶναι ἀργὰ πλέον διὰ πρόσκλησιν ἐργατῶν διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐντούτοις τινὲς ἴστανται ἤδη ἀργοὶ καὶ λέγοντες, Ἡμεῖς δὲν προσεκλήθημεν εἰς τὸ ἔργον «οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο» οὐδεμίαν ἔχομεν ὑπόσχεσιν περὶ ἔργου, οὐδὲ περὶ μισθοῦ ἐὰν ἠθέλομεν εὐρεῖ ἔργον ἢ πρόσκλησις ἔληξε, τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας εἶναι σχεδὸν ἐν τῷ τελειοῦσθαι, ἀρκετοὶ δὲ ἐργάται ὑπάρχουσι καὶ χωρὶς ἡμῶν. Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ὁμοῦς ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡμεῖς, ὡς στόμα Αὐτοῦ, τοῖς εἴπωμεν, «ὑπάγετε καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου» — οὐδὲν ὑπόσχομαι, ἢ γενικὴ κλήσις ἔληξεν, ὁ καιρὸς εἶναι σύντομος, ἢ δι' ἔργον εὐκαιρία σχεδὸν τελειώνει, «ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι», ἀλλ' εἰσέλθετε, δείξατε τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην Σας, καὶ ἄφετε τὸ ζήτημα τῆς μισθοδοσίας εἰς τὴν γενναιοδωρίαν μου.

Τοῦτο δὲ εἶναι πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἢ μόνη ἐλπίς τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ προβάλλωμεν εἶναι ὅτι οὐδεὶς ποτε εἰργάσθη διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅστις δὲν θέλει λάβει ἀφθόνως περισσότερα παρ' ὅσα ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἢ ἐλπίσῃ ὅτι ἠθέλεε λάβει. Γνωρίζομεν δ' ἀφ' ἑτέρου ὅτι θέσεις τινὲς ἐν τῷ ἔργῳ θέλουσι κενωθῆ, συνεπεία τῆς μὴ ἐμμονῆς τινῶν ἐκ τῶν προσκεκλημένων πιστῶν μέχρι τέλους, καὶ ὅτι οἱ διὰ

* Τὰ ἀρχαιότερα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα, τὸ Σιναϊτικὸν καὶ Βατικανικόν, παραλείπουσιν ἐκ τοῦ Ματθ. κ'. 7, τὸς λέξεις «καὶ ὁ ἐὰν ἡ δίκαιον λμῆκθε».

τοὺς τοιοῦτους ἐπιφυλασσόμενοι στέφανοι τοῦ μισθοῦ θέλουσι δοθῆ εἰς ἄλλους οἴτινες, διὰ πισιότητος καὶ αὐτοθυσίας, θὰ ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς ἀξίους τοῦ ἔργου καὶ τοῦ μισθοῦ.

Οὕτως, ὄθεν, ἐὰν τις νεωσιὶ μόνον ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ καὶ ἀγαπήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν, καὶ ἐπιθυμῆ νὰ ὑπηρετήσῃ Αὐτὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν Αὐτοῦ, ἄς μὴ ἀποθαρρυνθῆ ὁ τοιοῦτος διότι ἡ γενικὴ κλήσις ἔληξεν εἰς τὸ 1881. Ἐὰν ἴδῃς τὴν θύραν τῆς εὐκαιρίας πρὸς θυσίαν καὶ ὑπηρεσίαν ἠνεωγμένην ἐνώπιόν σου, εἴσελθε. Εἴσελθε ὁμως ταχέως διότι ἡ πρῶτα ἔρχεται, ἢ ἦλθεν, ἔτι καὶ ἡ νῦξ» «Ἐρχεται νῦξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». Ὅταν δ' ἴδῃς τοῦτο ἐπαληθεῦον, πράγματοποιούμενον, τότε δύνασαι νὰ γνωρίσῃς ὅτι «ἡ θύρα ἐκλείσθη», ὅτι πᾶσαι αἱ φρόνιμοι παρθένοι εἰσῆλθον, ὅτι πάντες ἐδοκιμάσθησαν, καὶ πᾶσαι αἱ κεναὶ θέσεις εὐπροσδέκτως ἐπληρώθησαν. Πάντων δὲ τῶν εἰδικῶν «δούλων τοῦ Θεοῦ» ὄντων τότε «ἐσφραγισμένων ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν» (δοθείσης αὐτοῖς, δηλ., διανοητικῆς κατανοήσεως τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ), οἱ τέσσαρες ἄνεμοι θέλουσι τότε ἀπολυθῆ ('Αποκλ. ζ'. 1—3), καὶ θέλουσιν ἐπιφέρει τὸν μέγαν «ἀνεμοστρόβιλον» τῆς θλιψεως, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου τὸ ὑπόλοιπον τῆς διὰ τοῦ Ἡλία, ὡς τύπου, ἐκπροσωπούμενης τάξεως τῶν ἀφιερωμένων θέλουσι «μεταλλαγῆ», καὶ ἀνυψωθῆ εἰς τὴν Βασιλικὴν δάξαν.

Ἐποῖον μάθημα ἔχομεν ἐνταῦθα διὰ πάντας ὅσοι εἰσῆλθον εἰς διαθήκην μετὰ τοῦ Κυρίου ὅπως δουλεύωσιν Αὐτὸν πρωτίστως καὶ κυριως, καὶ οἴτινες παραμελαῦσι τὸ ἔργον Αὐτοῦ ὅπως ἀγωνισθῶσι διὰ τοῦ χρόνου, τῆς σκέψεως καὶ τῶν εἰς χεῖρας αὐτῶν μέσων, διὰ τὰς παροδικὰς ἀπολαύσεις, χαρὰς καὶ βραβεῖα τὰ ὁποῖα προσφέρει ὁ κόσμος. Τούτους ὁ Κύριος προτρέπει, λέγων, «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω ἴσοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Ὁ νικῶν [τὸ ἐν αὐτῷ πνεῦμα τοῦ κοσμου], οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίσι λευκοῖς καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου καὶ ἐκώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ». «Κράτει ὁ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.» — Ἀποκλ. β'. 10. γ'. 5, 11.